

Kateřina Chabarová

Manželství na úvěr

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

Copyright © 2015 by Kateřina Chabarová

Cover design © 2015 by Martin Tichý and Kateřina Chabarová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

ISBN 978-80-7548-018-7 (pdf)

ISBN 978-80-7548-019-4 (ePub)

ISBN 978-80-7548-020-0 (MOBI)

Věnuji in memoriam svému dlouholetému blízkému příteli Václavu Zmítkovi, který – nebýt nehody, kvůli níž tu již s námi bohužel není – mohl být pro nějakou šťastnou ženu tím pravým panem Dokonalým. Napořád zůstaneš v srdcích nás všech, kteří jsme tě měli rádi a vážili si tě pro to, jaký skvělý člověk jsi byl.

1

„On se snad dočista pomátl, jinak si tenhle jeho naprosto šílený plán nedovedu vysvětlit! Je to celé postavené na hlavu!“ Cameron vztekle přechází rázným krokem sem a tam po své prostorné kanceláři, v pravé ruce křečovitě svírá sklenku whisky a v levé, s níž zuřivě mává, třímá otcovu závěť.

„Už jsi o tom mluvil s matkou, Came?“ Jordan Moore, usazený v moderním černém koženém křesle tázavě pozoruje rozzuřeného přítele, jak do sebe v mžiku hází obsah sklenky a míří si to k přepychovému baru, v němž stojí jako kuželky vyskládané ve třech řadách nad sebou různé lahve plné drahého alkoholu a karafy s whisky. Cameron odkládá kopii inkriminovaného dokumentu a dolévá si z jedné ze dvou broušených karaf trochu zlatavé tekutiny. Zkroušeně v odpověď na přítelovu otázku zavrtí hlavou a chopí se dolité sklenky. Drtí ji v prstech a vidí téměř rudě.

„Ne. Ještě nebyla příležitost. Po pohřbu odjela do letního domu v Miami, který s otcem před pár lety koupili. Rozhodla se tam schovat před světem a truchlit o samotě. Není na tom po psychické stránce moc dobře. Přitom za to její manžel absolutně nestál. Dám ruku do ohně za to, že o tomhle jeho nesmyslném požadavku nemá matka nejmenší tušení. Jestli se o něm dozví, stoprocentně ji to rozhodí ještě víc. To bych riskoval jen velmi nerad. Nechci ji do celé záležitosti zatáhnout.“

Své matky si Cameron Reeds nesmírně váží a má ji moc rád. Darlene je velmi vstřícná a milá žena s vybranými způsoby, která se ale ještě jako velmi mladá a naivní dívka provdala za naprosto průměrného zmetka a neúspěšného podnikatele. Ve své neskonale dobrotivosti a laskavosti si špatnost své volby za celou dobu trvání jejich manželství nepřipustila. Pětatřicet let obětovala muži, který ji soustavně podváděl, kde se dalo. Darlene se ujala také výchovy Parkera, jeho syna z prvního manželství, s nímž to neměla vůbec snadné. Z malého chlapce, který přišel předčasně o matku, vyrostl protivný a útočný pubertální výrostek, který přívětivou novou ženu svého otce nikdy nepřijal. Byl ochotný akceptovat její přítomnost v domě, ale nemohla se mu nijak zavděčit, ať se pokoušela sebevíc. Nakonec své snahy zanechala. Dva roky po svatbě porodila Travisovi druhého potomka, Camerona. Oba chlapce dělilo sedm let věku. Cameron neměl s otcem nikdy možnost vytvořit si pevnější vztah zejména proto, že Travis Reeds nebyl ke svému druhému synovi nijak vstřícný a málokdy mu věnoval trochu svého času. Z nějakého důvodu ho prostě

neměl rád. Reagoval na synovu snahu se mu zalíbit a potěšit ho se stejnými protesty jako Parker na ty Darleniny. Záměrně malého černovlasého kloučka s podmanivými modrými kukadly přehlížel a mnohem raději trávil čas se starším Parkerem, kterého měl s první manželkou Amber. Ta byla nejspíš také jedinou ženou, ke které Travis Reeds kdy cítil skutečně vřelý cit. Poté, co podlehla dlouhé a vleklé nemoci, oženil se s okouzující Darlene Bittermannovou. S tou si pořídil druhého syna, ale jeho narození paradoxně prohloubilo trýzeň, kterou vyvolala smrt Amber, a s níž se nikdy nedokázal smířit. Proto Camerona zazdíval a vyhýbal se mu. Rozjitřoval v něm staré rány.

Cameron se unaveně otáčí čelem k Jordanovi a pokouší se vypudit nepříjemné myšlenky z hlavy. Nechce myslet na Parkera a nechce si připomínat lhostejnost otce vůči své osobě. Bezděky se mu vkrádá na mysl vzpomínka na den, kdy byl Cameron asi sedmiletý a sestavil za pomoci matky svému otci k narozeninám malou plachetnici. Když mu ji ovázanou tmavě modrou mašlí slavnostně předával, doufal, že se na něj ten věčně zamlklý muž usměje, poděkuje mu a obejmě ho. Nikdy to totiž nedělal a malý chlapec to nesl velmi těžce. Otec suše zabručel *Díky* a lodičku pohodil dost neopatrně do jednoho šuplete ve své pracovně. Zlomil se jí stěžeň. V tom nevinném chlapci, toužícím po lásce otce, který o něj ani za mák nestál, se tehdy něco zlomilo a on se přestal angažovat. Už tak malý konečně pochopil, že o něj otec zájem nemá, že je pro něj ve skutečnosti jen otravnou bytostí, se kterou je nucen obývat jeden dům. Nikdy víc už se o získání otcovy přízně nepokoušel. Vyrostl z něho sebevědomý muž, zvyklý se spoléhat ve všem výhradně na sebe a jen velmi úzký okruh lidí ví, jaký ve skutečnosti je. Pro ostatní nasazuje dennodenně masku dominantního, autoritativního člověka, který se vyhýbá veškerým projevům emocí. Uzavřel se před nimi a nikoho k sobě nepouští. S výjimkou matky, Jordana a dalších několika málo blízkých přátel. Není mu ani trochu příjemné se zaobírat právě teď svým vztahem k otci. Kdyby bylo po jeho, uspořádal by teď nejraději oslavu na počest toho, že se matka toho parchanta zbavila.

Konečně se ovládne a zbavuje se protivné vzpomínky na zlomený stěžeň plachetnice a ztrátu lásky k otci. Usazuje se za prostorově velmi výrazný pracovní stůl, opírá se na loktech a mne si prsty oba spánky. Je utahaný a na Travis Reedse neskutečně naštvaný. Ten vztek, jediná emoce, která v Cameronovi pro jeho otce zůstala, v něm doslova vře. Připadá si jako ve zlém snu. Kéž by bylo možné z téhle hrůzy procitnout. Nejhorší na tom všem je fakt, že toho arogantního, nadutého všiváka nemůže ani profackovat, protože jeho tělo si už dva týdny poklidně hnije

v rakvi z ebenového dřeva hluboko v zemi. Pokud se na tuhle frašku, kterou svou závěť rozpoutal, Travis Reeds odněkud dívá, musí se teď smíchy za břicho popadat.

„Zákeřnej parchant to byl,“ procedí téměř neslyšně mezi zuby.

„Takže jestli tomu dobře rozumím,“ Jordan se zavrtává hlouběji do černého křesla a s rukou před ústy si významně odkašle, „pokud se do dvou měsíců od otcovy smrti neoženíš a nevydržíš ve svazku s tou vyvolenou alespoň šest měsíců, většinový podíl ve firmě shrábne místo tebe tvůj nevlastní bratr. To by znamenalo, že Parker by se stal faktickým vlastníkem firmy a ty bys o svůj post presidenta přišel. Mám pravdu?“

Jeho hlas zní klidně a rozvážně, ale tváří se zachmuřeně a svého nejlepšího přítele upřímně lituje. Tohle si po tom, jak po celé roky Cameron v podniku dře, rozhodně nezaslouží.

„Ano, milý příteli. Chápeš to naprosto správně. Pokud se v šibeničním termínu neožením, Parker bude jmenován ředitelem a převezme firmu místo mě. Potom ji zpeněží, nedělám si o jeho záměrech žádné iluze. O to, co má pro mě obrovskou cenu, s největší pravděpodobností přijdu. Mám jen zatracených šest neděl.“ pronáší hlubokým, vztekem a zlobou potemnělým hlasem Cameron od svého stolu a klopí do sebe jedním douškem zbytek obsahu své broušené sklenky. Je rád, že alespoň před svým nejlepším přítelem si nemusí hrát na člověka bez emocí. Kdyby s ním byl v místnosti kdokoliv jiný, zatvrdil by se a důsledně by vyvolal v tom člověku dojem, že má v sobě asi tolik citu jako kus šutru. Před dlouholetým kamarádem se tak chovat nemusí, není třeba si před ním na nic hrát.

Jordan věnuje svému příteli takřka útrpný pohled. Měl tu čest se s Parkerem v minulosti již několikrát setkat a zná jeho veřejně propírané nadšení pro okázalé mejdany, laciné holky a velkou slabost pro hazardní hry všeho druhu. Ví stejně dobře jako Cameron, že kdyby se firma dostala do jeho spárů, byl by to konec Reeds Corporation. Parker není vyložený hlupák, ale není obchodník jako jeho mladší bratr a nikdy se jím být ani nesnažil. Je navíc nesmírně pohodlný a líný, přičemž vedení firmy spočívá v soustavné, systematické a nikdy nekončící práci. Jordan Moore ví, o čem vedení velké a úspěšné společnosti je, on sám jednu takovou vlastní. Často se musí potýkat s nesouhlasnými komentáři ze strany své ženy Valerie ohledně jeho posedlosti prací. Parker není ten typ, který by chtěl trávit svůj čas budováním firmy, bez mrknutí oka by ji prodal, kdyby se mu k tomu naskytla příležitost. Získané peníze by pak nejspíš z velké části rozházel za ženské a prosázel na dostizích nebo v ruletě. Travis Reeds svého prvorozeného syna nezdravě protěžoval a měl ho rád, o

Parkerovi se ovšem nedalo říci, že by cítil náklonnost ještě k někomu jinému než k sobě samému. To patrně jeho otci uniklo. Parker Reeds, téměř čtyřicetiletý arogantní egocentrik bez jasného životního cíle, se řídí do puntíku rčením *Carpe Diem*. Žije skutečně okamžikem, stará se výhradně pouze o vlastní potěšení a na ostatní nehledí. Otcova firma by mu mohla posloužit jako slušný zdroj příjmu, pokud ji prodá. Taková velmi příjemná finanční injekce. Rozhodně by si ji neponechal, obchodní ambice jednoduše nepodědil.

Cameron se mračí a na čele se mu objevuje hluboká vráska. Dost teď v posledních třech dnech pije, ale nějak se nedokáže krotit, cítí se jak utržený ze řetězu. A je vzteklý. To se pak před zvědavými pohledy jeho podřízených dost těžko skrývá. Už několikrát před někým vybuchnul v návalu zuřivosti. Ta skutečnost je mu proti srsti, nechce, aby někdo viděl, jak mizerně se cítí. Že vůbec něco cítí. Alkohol příjemně otupuje jeho zjitřené smysly a dovoluje mu, i když pouze krátkodobě, zapomenout na fakt, že ztratí zanedlouho všechno, co sám po dlouhé roky budoval. Když mu byly na schůzce s právníkem předloženy podmínky, které musí splnit, aby o firmu nepřišel, musel se přemáhat, aby při odchodu z jeho kanceláře pěstí neprorazil zeď. Ten den zrušil zbytek svého programu, odjel do jednoho ze svých oblíbených klubů a zpil se do němoty, hryzán myšlenkami na to, že je všechno totálně v hajzlu. Od té doby si udržuje hladinku takřka neustále. Dnes už by ale neměl dělat nic. Má chuť zalézt někam do díry a nevylézat. V tomhle rozpoložení by mu mohly opět snadno ujet nervy a mohl by něco provést. V práci není schopný v posledních dnech vyvinout absolutně žádnou smysluplnou činnost, jen se stále utápí ve svém splínu a v té zatracené skotské.

Nyní sedí v kanceláři s nejlepším přítelem, s nímž se poznal před lety na univerzitě, aby s ním celou zapeklitou situaci důkladně probral. Potřebuje se z toho všeho nutně vypovídat někomu, komu může plně důvěřovat. V tom je Jordan Moore jasná volba. Vrhá na přítele přes stůl zoufalý pohled a odkládá s hlasitým bouchnutím vyprázdněnou sklenku na desku mahagonového stolu před sebou.

„No tak se prostě ožeň, Came,“ pronáší vzápětí Jordan s vážnou tváří.

„Cože?!“

„Uklidni se, proboha. Nemyslím si, že by tě po obdržení dědictví Travisovi právníci hodlali stopovat a pídili se po tom, jestli sis svou manželku vzal pro její krásné oči, z náhlého milostného vzplanutí nebo prostě pro peníze. Bude jim jedno, proč to děláš. Musíš splnit podmínky. To je celé. Jakmile tak učiníš, oni si jen pomyslně odškrtnou

jednu vyřízenou položku v diáři. Potom *adié*, dají ti pokoj. Zachrániš si tak krk.“ Jordan osvětluje svou myšlenku a Cameronovi mizí z tváře rozezlený výraz.

Zamýšlí se v duchu nad Jordanovou poznámkou a musí dát příteli za pravdu. Tahle varianta řešení ho samotného dosud nenapadla. Ačkoliv to není nic světoborného. Nejspíš příliš nasával, jinak by na myšlenku fingovaného sňatku přišel sám. To by bylo jistě východisko. Sňatek naoko. Je tu ovšem jeden drobný problém. Camerona ve skutečnosti jímá hrůza už jen při pomyšlení na to, že si vezme nějakou cizí holku, přestože se jedná jen o prostředek pro splnění cíle. Nutné zlo. Je si jistý tím, že by k takovému divadélku svolnou ženu našel, ale o jejích morálních hodnotách by se asi dalo polemizovat. Dost možná by ho pak chtěla se zástupem právníků za zády oškubat jako slepici. Unikne mu hlasitý povzdech. Má chorobný strach ze závazků, což bude nejspíš důsledek prozření, kterému čelil v případě manželství matky s otcem. Je si jistý tím, že naprostá většina lidí je stejná jako Travis a není schopná vztahu, aniž by druhému ublížila. Nechce být jako matka, která žila ve sladké nevědomosti vedle člověka, který jí v podstatě pohrdal a nevážil si jí ani z poloviny tak, jak by si zasloužila. Jediný vztah, o kterém ví určitě, že se vymyká tomu, co běžně vídá, je manželství Jordana a Valerie Mooreových. Jenže tahle jedna výjimka potvrzuje pravidlo. On nehodlá riskovat, že bude dalším v řadě těch, kteří se nechutně spálí. Takové možnosti se proto brání, seč může.

„Nechceš mi, prosím tě, ještě poradit, koho si mám podle tebe vzít, krucinál?“ houkne unaveně na Jordana a odevzdaně schovává hlavu do dlaní.

Jeho přítel zakoulí očima a rozhodí rukama.

„Ježíši, Came, ženský na ten tvůj líbivý ksichtík stojí venku frontu! Kdekoli se objevíš, obletují tě a hypnotizují tím, pardon za ten výraz, šukézním pohledem. Prostě si jednu z nich vyber, nějak to právně ošetří, a pokud do toho nějaká holka půjde, za pár měsíců se zase rozved'. Pak si dál žij tím svým typickým poustevnickým životem a chovej se k ženám stejně pohrdavě jako dosud.“

„Zní to jednoduše,“ konstatuje zamyšleně Cameron. „Já ale ženami nepohrdám, Jordane. Jen jim nevěřím. Říká se tomu obezřetnost.“

„Spíš chorobná nedůvěřivost,“ odtuší Jordan. Pak se pobaveně zašklebí.

„Nebo se do té své nevěsty v rámci téhle praštěné lovestory zamiluješ a zabiješ tak dvě mouchy jednou ranou.“ Místnost zaplní jeho hurónský smích.

„Jsi debil, Moore.“

„Posluž si,“ dál se chechtá jeho kamarád, ale po chvíli opět zvažní.

„Mám pravdu, když ti říkám, že takhle bys to vyřešil. Uvažuj o tom, Came. Je to opravdu docela jednoduché. Stačí najít vhodnou adeptku. Hotovo.“

Oba muži se zvedají a Jordan si obléká tmavomodré sportovní sako, které dosud leželo přehozené přes opěradlo křesla. Otáčí se ke svému příteli.

„A teď se zvedej, jdeme se někam najíst. Liješ tady do sebe akorát tak kvanta chlastu. Potřebuješ prohnat žaludkem něco normálního,“ zavelí rázně a čeká, než ho Cameron s povzdechem značícím kapitulaci nenásleduje ke dveřím.

+ + +

Dnešek pro mě začíná stejně jako každý jiný pracovní den. Takže hekticky. Před odchodem – stále ještě oblečená v kostkovaném flanelovém pyžamu – do sebe házím obří hrnek silné černé kávy, bez které bych se nebyla schopná v tak krátkém čase proměnit z chodící zombie na člověka zcela probuzeného a při smyslech. Spěšně se soukám do světle modrých džínů a svého oblíbeného, sytě zeleného trička, které jsem dostala k letošním narozeninám od mamky. V koupelně si pak před zrcadlem spěšně stahuju tu měděnou změť neposedných vlasů do ohonu, čistím si zuby a trochu zlidšťuju svůj příliš bledý obličej za pomoci trochy zdravíček a řasenky. Je to nutnost. Jsem nenalíčená tak bledá, že vypadám jako nemocná. V úzké předsíni popadám do jedné ruky batoh, do druhé pak svazek klíčů. Obutá do oblíbených a hlavně pohodlných conversek vyběhám z domu na ulici. Ježíši, dneska zase jednou vyloženě nestíhám. To jsem celá já, dochvilnost sama. Tahle vlastnost mi do vínku dána nebyla.

Už bezmála šest měsíců pomáhám na zkrácený úvazek v kavárně Martin's Café několik bloků odsud. Kratší pracovní doba mi umožňuje se věnovat psaní mojí prvotiny – románu, na kterém jsem začala dělat v posledním ročníku na vysoké. Ráda bych si našla slušnou a hlavně smysluplnou práci, která by odpovídala mému vzdělání, ale zatím jsem obdržela pouze tři nabídky, a ani jedna mým představám neodpovídá. Firmy, které by byly pro mě zajímavé, o mě zájem naopak nejeví. Postrádám potřebnou praxi. Proto prozatím takticky vyčkávám a hledám průběžně dál. Naštěstí mě čas nijak netlačí. Kdybych si nesehnala zkrácený úvazek v Martin's Café, s největší pravděpodobností bych si na psaní jen stěží našla dostatek času. Po promoci jsem se přestěhovala z koleje zpátky k mamce do jejího třípokojového domu na Bowman Avenue ve čtvrti Northgate v Sacramentu. Můj plat mi potřebné výdaje

bez problémů pokrývá, proto není kam spěchat. Jsem neskutečně šťastná, že jsem zase zpátky doma. Společnost nám v domě dělá mamčin černý kocourek Blackie, kterého si pořídila po mém odjezdu na univerzitu, aby se necítila tak osamělá – jak se mi svěřila v rámci jednoho z mnoha našich tehdejších mezistátních hovorů. Je mi dvaadvacet, jsem čerstvou absolventkou studia evropské literatury a mým snem je psaní na volné noze. Snad se mi touha stát se uznávanou autorkou jednou splní. Už od mala házím na papír všelijaké příběhy, fantazie nebo i jen pouhé myšlenky. Uklidňuje mě to – uzavřít se ve vlastním světě a prožívat všechno to, co stvořím, tak nějak na vlastní kůži. I když se jedná o pouhou imaginaci, ten pocit absolutní moci nad příběhem a osudy hlavních hrdinů je skvělý a téměř opojný. Nejspíš proto mě psaní tolik naplňuje. Nejsem rozený manipulátor, nejsem ale ani vyloženě klidný, melancholický typ. Nevyhledávám konflikty, ale když mě někdo rozčílí, většinou to končí peprnou hádkou. Nemůžu si pomoci. Snažím se proto příliš nevyhledávat příležitosti, kdy by mě něco rozlítilo. Raději trávím volný čas ve společnosti mamky nebo Lauren, své nejlepší přítelkyně.

Mamka je senzační. Ona sama mi navrhla, abych si našla práci jen na pár hodin denně, abych se mohla realizaci svého snu o kariéře věhlasné spisovatelky věnovat plnohodnotně. Odjakživa je mi oporou a nejvěrnější čtenářkou mých literárních počinů. Máme spolu skvělý vztah, jsme jako kamarádky. Tak výborně si rozumíme určitě hlavně proto, že mě vychovávala sama. Svého otce jsem naposledy viděla ve svých pěti letech, když se jednoho krásného dne spakoval a bez rozloučení odešel. Ještě spoustu let po tom, co zmizel, mi chyběl. Přála jsem si, aby se vrátil a my byli opět rodina. Až někdy v pubertě mi mamka osvětlila, jaký ve skutečnosti byl, což jsem jako malá holčička pochopitelně nemohla chápat. Brandon Fuller byl notorický alkoholik a gambler. Než nás opustil a nechal tak mámě na krku dům s hypotékou, prohrál dost peněz v kartách. Strašně se prý jedné noci pohádali a on pak odešel. Nějakou dobu mi posílal pohledy z různých koutů států s krátkými vzkazy o tom, že mu chybím a mrzí ho, že mě nevidí vyrůstat. Pak přestaly chodit i tyhle lístky, které byly jediným posledním pojítkem mezi ním a mnou. Má touha se s ním znovu potkat ochládala. Nyní už tu potřebu nemám. Mamka se s ním pak poprvé setkala až před třemi roky, zatímco jsem trávila studijní týden v kampusu, za asistence rozvodových právníků. Tím se pro mě můj otec stal uzavřenou kapitolou, k níž se nevracím.

Nervózně sklouzávám pohledem k hodinkám na svém zápěstí a hrozím se, když mi ručičky na ciferníku ukazují, že je za šest minut devět. Přijdu jednoznačně pozdě.

V duchu vidím zachmuřený, nesouhlasný výraz v Martinově zakulacené tváři. Martin Freeman, můj asi padesátiletý šéf a zároveň majitel kavárny, kde jsem zaměstnaná, je skvělý člověk. Je menší postavy a trochu oplácený, ale vždy vstřícný a dobrosrdečný. Oblíbila jsem si ho, protože je přátelské povahy a všichni s ním dobře vycházíme, ale lpí velmi důsledně na dochvilnosti a dokáže opozdilce dokonale vyplísnit. To mu ale budiž odpuštěno; nakonec do práce se má chodit včas, že ano...

Přidávám do kroku odhodlaná nezpomalit, i kdybych měla vyplivnout plíce, dokud nestojím naprosto vyřízená před vchodem do kavárny. Skrz prosklené tabule dveří vidím několik u pultu postávajících hostů, jak hladově pozorují tácy s lákavě vyhlížejícím pečivem nebo sledují obrovské cedule s nabídkou nejružnějších studených i teplých nápojů, zavěšené nad jejich hlavami. Za pokladnou stojí Emily Garnerová – moje drobná, hnědovlasá kolegyně. Je jen o pár let starší než já, ale v kavárně pracuje už dlouho. Na rozdíl ode mě svou dráhu servírky nepovažuje za přestupnou stanici. Právě obsluhuje nějakou nezvykle vysokou ženu ve světle hnědém kalhotovém kostýmu.

Beru odhodlaně za kliku a vrážím dovnitř. Okamžitě se ocitám v zajetí intenzivní vůně čerstvé kávy, prolínající se s vůní právě upečených koblih. Slastně nasávám nosem co nejvíce toho provoněného vzduchu a přitom se mi sbíhají sliny nad těmi dobrotami za pultem. Jako obvykle jsem kromě kávy nestihla nic posnídat a žaludek mi to dává nelibě najevo. Kručí mi v břiše.

„Jdeš pozdě, Gabrielle,“ pronáší za mými zády káravě šéf. S pokorným výrazem ve tváři se k němu otáčím.

„Moc se omlouvám, dnes ráno jsem měla nějaký pomalejší rozjezd, pane Freemane. Moc jsem toho nenaspala,“ celá zadýchaná krčím v omluvném gestu rameny.

„Opět jsi pracovala na knize, vid’?“

Kývnu na souhlas. „Dejte mi dvě minuty, hned budu převlečená.“

„Samozřejmě, pospěš si. Emily to zatím zvládne.“

Mířím svižným krokem do šatny v zadní části kavárny. V jedné z plechových skříněk tam na mě čeká na ramínku zavěšená pracovní uniforma. Je to dost ošklivý kus oděvu, všechny v těch šatech vypadáme dost neforemně, abych byla upřímná. Zrovna když zápasím se zámkem, který se otevírá groteskně titěrným klíčkem, rozráží se lítačky a dovnitř vpadne Martin. *Doprčíc, hoří snad?*

„Zadrž, děvče. Změna plánu. Potřebuju, abys ze všeho nejdřív odnesla objednávku do jedné společnosti v centru. Louis toho má dnes po ránu hodně a nestihl by rozvézt všechno.“

„Jasně, bez problémů,“ souhlasím a schovávám svazek klíčků zpět do bezpečí kapsy svých wranglerek.

„Jo, Gabrielle, v tomhle podniku si dost potrpěj na dochvilnost. Jsou v ní ještě důslednější než moje maličkost. Tak spěchej,“ zazubí se.

Chvála bohu, už se nezlobí, že jsem přišla pozdě.

Oplácím mu úsměv. Šéf má dnes dobrou náladu, jak je vidět.

„Já v případě potřeby pomůžu Emily s obsluhou. Jen si prosím pospěš, vypadá to, že dnes se s hladovými zákazníky roztrh pytel, tak ať to nějak přežijem bez úhony.“

„Jistě, šéfe, budu fofrovat,“ slibuji rychle a žoviálně se s ním loučím sejmutím imaginární čapky z hlavy. Martin se rozesměje a zakroučí pobaveně hlavou. Mizí ve přední části kavárny, kde už se to hemží zákazníky, přicházejícími si pro snídani a pro svou obvyklou ranní dávku kofeinu. Nestává se často, že bychom Emily nebo já musely rozvážet objednávky po městě. Tuhle činnost má plně na starost Louis García, snědý a docela pohledný hispánský kluk. Je stejně starý jako já a oplývá skvělým smyslem pro humor. Když se ale vyskytne objednávek naráz příliš mnoho, bývá jedna z nás vyslána do terénu, aby nedocházelo k dlouhým časovým prodlevám a kavárna si neudělala špatné jméno u zákazníků.

U pultu se rychle pouštím do kompletace položek, zatímco Martin již aktivně pobíhá s Emily v tandemu po place. Skládám požadované množství koblih a rozličných sendvičů do velké papírové tašky a přebírám od svého šéfa poslední instrukce. Vyzbrojená lístkem s adresou firmy a klíčky od jeho auta vyrážím na parkoviště, abych objednávku doručila na místo určení včas. Opravdu se zdá, že dneska bude v kavárně docela frmol. V tom se zpravidla Martin Freeman nemýlí, má na to zřejmě vybudovaný šestý smysl. Nebo je to dáno zkušenostmi, které získal dlouholetou praxí majitele obchodu.

+ + +

O dvacet minut později parkuji hnědý, docela oprýskaný chevrolet před moderní, vysokou budovou na 19. ulici. S pobavením sleduji, jak zoufale se sem Martinův starý vůz nehodí, když si prohlížím tu plejádu drahých aut, které dozajista patří vedení a

vysoce postaveným manažerům firmy. Procházím celá určená otočnými dveřmi do obrovského vestibulu společnosti Reeds Corporation. Je tady na můj vkus příliš rušno. Zlatá kavárna s frontou až ke dveřím. Spousta lidí se rychle přesunuje do kanceláří ve vyšších patrech. Na recepci se střetnu s příjemně působící recepční a ptám se jí, kam mám jídlo doručit. S úsměvem mi ukazuje směr, kterým se nachází dva velmi luxusně vypadající výtahy. Před nimi postávají skupinky dokonale oblečených lidí, kteří svým bezchybným outfitem dávají najevo, jak důležité funkce zde zastávají. Měří si mě se zvědavým pohledem, ale když spatří tašku s logem kavárny, přestávají se o mě zajímat. Jsem jen další z řady poslíčků, na které jsou nejspíš zvyklí. Připadám si tu ve svém oblečení poněkud nepatřičně. Ženy mě mívají za hlasitého klapotu podpatků v elegantních šatech po kolena, ve skvěle padnoucích kostýmcích, hedvábných halenkách a vypasovaných sukních, pánové v košilích, kravatách a oblecích. Ve firmě se evidentně striktně dodržuje dress code, což není v případě velkých společností nic neobvyklého. Celá tato budova je sídlem jen jedné jediné společnosti. Musí být velmi úspěšná. Jsem obklopená bohatstvím a luxusem. Přepychová recepce, kožené pohovky, rozestavěné podél prosklených francouzských oken, velmi drahé obrazy a plastiky, zdobící vysoké stěny vestibulu a vyplňující částečně jeho prostor. Připadám si tak trochu jako v moderní galerii.

„Vedení společnosti sídlí v nejvyšším patře, slečno,“ pronáší ke mně ještě ta milá recepční a podává mi hranatou plastovou kartičku pro návštěvy, kterou budu potřebovat pro průchod jedním z několika turniketů, oddělujících prostor recepce a zbytku haly. „Objednávka je pro vedení a jejich hosty, očekávají nějaké zasedání. Volala sem před malou chvilkou sekretářka pana Reedse a sháněla se po objednaném občerstvení. Odneste to prosím přímo jí, já vás zatím ohlásím,“ instruuje mě. Poté se natahuje po sluchátku a v rámci intercomu nahlašuje, že jsem na cestě.

„Moc děkuji.“ Chvatně opouštím stanoviště a procházím turniketem.

No bezva, vypadá to, že dnes si dávám s tím pozdním příchodem repete.

Třiatřicet poschodí, no páni, probleskne mi hlavou, když se tlačím do prostoru výtahu s dalšími osmi lidmi, a pohledem přejedu panel s čudlíky. Mačkám tlačítko s číslem třicet tři. Ostatní mí *spolucestující* vystupují postupně v nižších etážích. Posledních pět pater už jsem v kabině sama, na ruce zavěšenou tašku s objednanými sendviči. Konečně se ocitám v požadovaném patře. Jsem si jistá, že být ta jízda ještě o něco delší, začnu trpět pocity klaustrofobika. Stojím teď v další prostorné hale, tentokrát je laděná do modro-šeda a je neméně nákladně vybavená. Nejspíš dráž.

No páni, nemýlila jsem se.

Tohle bude asi slušně rozjetý podnik ...

Za vysokým pultem zdobeným kovovými prvky sedí velmi atraktivní, odhadem asi třicetiletá žena. Střelí po mně pohledem zpoza vkusných brýlí bez obrouček. Dozajista drahých brýlí. Tady snad všichni vydělávají balík, říkám si v duchu.

„Dobré ráno, nesu k vám objednávku z Martin's Café.“

Sekretářka vstává a vraští čelo. Vypadá poněkud nervózně a dívá se na hodinky, které se jí lesknou na útlém zápěstí.

„Bylo na čase, slečno. Ranní zasedání začíná za deset minut. Odneste, prosím vás, tašku do té místnosti na konci chodby, přijdu tam hned za vámi.“

Mluví úsečně a tváří se, jako bych snad ohrozila chod planety nebo způsobila globální katastrofu tím, že nesu sendviče o pár minut později, než bylo plánované. Můj ty bože ...

„Ovšem,“ odvětim a vydávám se směrem, kterým mě nakrknutá sekretářka posílá. Za zády slyším zazvonění telefonu. Žena ho s tichým lamentováním zvedá. Na konci chodby, po levé straně vybavené dvěma moderními kopírkami, se přede mnou vynořuje obrovská zasedací místnost s půdorysem dokonalého čtverce, moderně a vkusně vybavená.

Jak nečekané...

Vcházím otevřenými dveřmi dovnitř, když v tom slyším mužský hlas. Byl by to velmi příjemný hlas, kdyby z něj nevyzařovala podrážděnost. Zarážím se uprostřed kroku. U protější stěny stojí zády ke mně zdroj toho hlasu. Vysoký, ramenatý muž se po telefonu s někým dost hlasitě dohaduje. Mého vpadnutí si patrně vůbec nevšiml a dál rozmrzele promlouvá do aparátu. Podle barvy hlasu bude jeho nositel mladý. Ne o mnoho starší než jeho sekretářka, napadá mě. Zůstávám zaraženě stát hned ve dveřích místnosti a nevím, jestli na sebe mám nebo nemám upozornit. Je mi hloupé mlčet a vlastně tak poslouchat cizí konverzaci, na druhou stranu je mi stejně trapné si odkašlat nebo toho poněkud rozčileného muže jinak vyrušovat. Tak co teď?

„Řekl jsem, že je to naléhavé a chápu, že nechce být nikým vyrušována, ale nehodlám se s vámi o tom dál dohadovat. Prostě s ní musím okamžitě mluvit. Tohle není prosba, jednoduše ji k tomu telefonu dotáhněte, pokud to bude nutné, Jamesi!“

Muž ukončuje hovor a s hlasitým zakletím si strká smartphone do zadní kapsy svých dozajista na míru šitých kalhot antracitové barvy.

Sjíždím ho krátce pohledem a nemůžu si přitom nevšimnout, jak pěknou postavu má. Panečku, chce se mi při tom pohledu hvíznout. Ta prdelka, která se rýsuje pod těmi dokonale padnouchými kalhotami... No jéje, na to je opravdu radost se dívat. Zatímco se kochám pohledem na to pěkné pozadí, zapomínám samozřejmě reagovat dostatečně rychle, když se muž záhy otáčí směrem ke mně.

Měla jsi místo očumování jeho zadku vycouvat ze dveří, Fullerová, aby to vypadalo, že právě vcházíš dovnitř. Kruci!

Skenuje mě pár modrých očí, zatímco přešlapuju u dveří jako nějaká chudinka a žmoulám přitom v rukách ucho té zpropadené tašky, napěchované sendviči a koblihami.

„Hledáte něco?“ procedí mezi zuby jedovatě a úkosem mě sleduje.

AU! Jeho hlas na mě působí jako ledová sprcha.

Jeho vysoká, štíhlá postava působí téměř hroživě, jak tam tak stojí a v očích se mu zračí vztek a rozčílení. Nejspíš jsem ho vyrušila v nadmíru nevhodný okamžik. Přesto si nemůžu nevšimnout, jak krásný je ten muž v obličeji.

Při úsečném tónu, jakým na mě vyštěkl otázku, sebou nervózně trhnu. Pasoval mě právě teď do pozice hromosvodu svého vzteku? Já si tak totiž připadám. Nesnáším, když na mě kdokoliv zvyšuje hlas nebo, nedej bože, křičí. Bývá to prvotním stimulem, abych se naštvála a začala být stejně nepříjemná. Ovládám tu vlnu nevole, která se ve mně v důsledku jeho nepřiliš gentlemanského jednání zvedá.

Tenhle muž se nachází evidentně ve velmi špatné náladě, ale jeho krása mě naprosto uzemňuje. Zezadu vypadal opravdu dobře, ale když teď ke mně stojí čelem, nemůžu se ovládnout a nepokrytě na něj zírám. Ebenově černé, nakrátko střižené vlasy lemují souměrný obličej. Ostře řezaná tvář, výrazné lícní kosti, dokonale rovný nos, smyslně tvarované rty a pronikavé, nebesky modré oči. To je opravdu pohled pro bohy, nepřeháním. K tomu ta úctyhodně vysoká postava, široká ramena, úzké boky a dlouhé nohy v dokonale padnouchém obleku ... Kdo by neztratil řeč, ksakru. Tenhle chlap je naprosto božský. Hezčího jsem snad ještě neviděla.

Pan Dokonalý, vskutku ...

„Na něco jsem se vás ptal. Co tu děláte?“ štěkne *Pan Dokonalý* znovu a já se vracím v ten moment do reality. Poplašeně zamrkám. Jeho modré oči se do mě vpíjí a já mám v tu ránu pocit, že arogantnějšího a nabubřelejšího člověka jsem ještě nepotkala. A přitom je tak pohledný, jaká škoda. Ani sebelíbivější zevnějšek neudělá z nadutého, nafoukaného chlapa někoho, kdo by mi mohl být sympatický. Ačkoliv ve

mně doutná vztek, protože na mě už podruhé promluvil tím nepřátelským, snad dokonce opovržlivým tónem, nevybouchnu. S jistou nelibostí si uvědomuji, že se vztekat ani nedokážu. Spíš stojím pod tíhou toho ledového pohledu toporně a bázně ve dveřích. Navíc se jedná o zákazníka, musím se proto o to víc ovládat a chovat se slušně, ať už je to sebevětší kretén.

„Promiňte, nesu občerstvení z Martin's Café v Northgate. Dle instrukcí slečny z recepce ho mám odnést přímo sem,“ koktám ze sebe odpověď a v tu ránu bych si nejraději nafackovala za to, že postávám nesměle na místě jako nějaký pitomec a nechávám na sebe dobrovolně štěkat úplně cizího kravaťáka, co dneska ráno jako naschvál vstával levou nohou napřed. Nejen že se neohradím ke způsobu, jakým se mnou jedná, ale ještě k tomu koktám jako pubertáčka, žadonící u rockové hvězdy o autogram.

Proboha, jsi fakt nemožná, Fullerová.

„Ach tak,“ pronáší suše. Už nevypadá tak rozlíceně, ale dál si mě měří tvrdým pohledem. „Položte to sem na stůl a vraťte se zpět na recepci, Anna se s vámi vyrovná. Děkuji.“

Věnuje mé trapně se cítící a uzarděné maličkosti ještě jeden přísně hodnotící pohled, než se ke mně s kamennou tváří otáčí opět zády, jako bych tam vůbec nestála. Drzoun jeden arogantní. Vzteky bych prskala, jak se cítím vytočená. Jako bych snad byla nějak méněcenná, když dělám poslíčka v nějaké mrňavé kavárně. *Blbec jeden*, ulevím si v duchu. Při tom posledním pohledu, kterým mě právě zpražil, si připadám jako nějaký drahý pudl na výstavě. Při té představě se znechuceně oklepu. Cítím neodbytnou touhu přeběhnout tu místnost a dát tomu arogantnímu chlapovi jednu do zubů. Přepadá mě ale taky pocit trapnosti nad sebou samou, jak tady postávám a nemůžu odtrhnout pohled od toho dokonalého těla.

„Řekl jsem, že děkuji,“ ozve se znovu jeho našťvaný hlas.

Ježíši, na co čekáš, Fullerová, seber si z podlahy čelist a zmiz už, ksakru, odsud!

Konečně se mi daří propojit mozek se svaly na nohách a já se řítím z přepychové zasedačky takřka rychlostí blesku pryč. Vyřizuji s recepční Annou platbu a jsem vystavená jejímu omluvnému pohledu. Nejspíš by se ta nepříjemná scéna neodehrála, kdyby sekretářku nezdržel ten telefonát, dochází mi. Nejspíš nebudu jediná chudinka, kterou tenhle protivný chlap sjel. Vypadá to, že v opovržlivém jednání se ženami se vyžívá. Jak typické. Tak pohledný muž, a navíc bohatý – soudě

podle jeho evidentně drahého obleku, nemůže oplývat ještě k tomu i slušným, milým vystupováním.

V bezpečí výtahu si konečně oddechnu. Nepřipadám si už tak přitrouble a trapně. Ten chlap vypadal božsky a byl neuvěřitelně sexy, ale ta arogance, s jakou se mnou mluvil. Cítila jsem se tak hloupě. A ten způsob, jakým si mě prohlížel. Brr.

Jako bych byla kus masa, prokrista!

Bude to pěkný debil, říkám si v duchu a vytěšňuji tu nepříjemnou myšlenku na toho hulváta z hlavy. Nicméně nesmírně přitažlivého hulváta.

+ + +

Ve stejnou chvíli, kdy se Gabrielle proplétá v šéfově hnědém chevroletu plnými ulicemi zpátky do Northgate, v malém městečku Brighthill v Novém Mexiku si právě hodně narychlo balí věci v motelovém pokoji číslo 12 muž jménem Brandon Fuller. Jeho pohled je roztěkaný a oči vodnaté. Vznáší se kolem něj pach laciného chlastu a potu. Hází nedbale těch pár svršků, které mu ještě říkají pane, do starého ošuntělého kufru. Neustále přitom stáčí vyděšené, krví podlité oči ke dveřím pokoje ze strachu, že se v nich objeví nezvaní návštěvníci. Spěšně vyklízí pronajatý kutloch a modlí se, aby stačil zvednout kotvy dřív, než ho tady Carsonovy gorily objeví. Pak by to totiž bylo pro něj zlé. Opravdu hodně, hodně zlé.

Když se rozhodl před dvěma týdny požádat o půjčku místního lichváře - muže jménem Drake Carson, už v tu chvíli věděl, že nebude schopen svému závazku dostát a peníze ve stanovené lhůtě vrátit. Bylo mu to ale jedno. Neměl na vybranou, topil se zrovna ve sračkách – už zase, do kterých se dostal díky nezřízenému pití a hazardním hrám – už zase. Nikdo jiný už nebyl ochotný mu půjčit ani špinavý dolar a on byl zahnaný do kouta. Lapený v pasti své vlastní nezodpovědnosti.

Ti dva se spolu sešli v Carsonově kanceláři na Madison Street, hlavní ulici města. Už když ho Brandon poprvé spatřil, zježily se mu chlupy na předloktích. Měl z toho člověka velmi špatný pocit, a to se s ním setkal prozatím jen z důvodu konzultace jeho problému a hovor se měl nést v přátelském duchu. Něco v jeho hlavě ho ale varovalo, hluboko v mozku se mu rozbíkal rudý výstražný maják. *Dej si zpátečku, ty idiote, než to dopadne blbě ...*

Nedbal poplašných signálů, které mu zasílala ta malá část racionálně uvažujícího člověka, která v něm ještě zůstala; on prostě ty zpropadený prachy potřeboval. A tak

se nakonec hned v rámci první schůzky vrhl střemhlav ještě do většího bahna, než ve kterém už po krk vězel. Podepsal směnku na dvě stě tisíc dolarů, podal tomu snědému muži v křiklavé saténové košili a vlněných kalhotách ruku a na zavšivený, všelijakým hmyzem zamořený motelový pokoj se vrátil s taškou plnou peněz.

Splatnost půjčky byla deset dní, což bylo nereálné a Brandon si toho byl plně vědom. Z nově získaných peněz splatil jiným dvěma věřitelům dluhy ve výši sto osmdesáti tisíc dolarů, část zbylých dvaceti tisíc použil na doplacení pronajatého pokoje, na nákup velkého množství whisky a na koupi staršího, ale spolehlivého buicku. Ostatní peníze pak prohrál na ruletě a v kartách.

A teď prchá. Vyděšený k smrti, špinavý a mírně opilý táhne z posledních sil kufr k autu, cpe ho na zadní sedadlo a skáče za volant. Vyráží na silnici a s rukama křečovitě svírajícíma volant se řítí z města. Hrůza z jeho očí mizí až v okamžiku, kdy o několik hodin později míjí hranici Nového Mexika a vjíždí do sousedního Texasu. Je hladový a potřebuje se nutně napít. Měl vážně kliku, unikl o vlasek, ale zvládl to. I kdyby se milý Drake Carson rozkrájel a poslal na něj třeba deset svých nebezpečných poskoků, on pojede tak daleko, aby ho v životě nenašli. Zazubí se při té myšlence, cítí nesmírnou úlevu a ten strach z něho postupně opadá.

Zatímco mírně zamlženým zrakem sleduje ubíhající silnici před sebou, nedbaje rizik spojených s případnou policejní kontrolou, notně si přihne z lahve levné žitné.

+ + +

Zbytek směny ubíhá rychle, čas letí jako splašený. Velké množství zákazníků, dychtivých po kávě a něčem sladkém, zajistilo, že než jsem se nadála, odbíjí pátá a já se tak můžu z nepohodlné a nehezke uniformy opět převléct do civilu. Děsně se těším na nadcházející večer. Je totiž pátek a já jsem domluvená s Lauren Woodsovou, že si užijeme dámskou jízdu v tanečním klubu *Eclipsé*, což je jeden z těch lepších, moderních klubů v centru. Dosud jsme tam nikdy nezavítaly, bude to premiéra.

Nemůžu se dočkat, až na sebe hodím nějaký opravdu sexy kousek a několika drinky spláchnu vzpomínku na dnešní nepříjemné setkání s *panem Dokonalým debilem*. Myšlenka na něj mě stále ještě dokáže patřičně vytočit a já se divím, že mě to ne a ne pustit. Takhle ponížená jsem si nepřípadala fakt dlouho. A nechybělo mi to.

Naposledy jsem si připadala takhle pokořená při posledním výstupu s Noahem v jeho bytě ...

Dost. Konec myšlenek na kteréhokoliv chlapa. Užijeme si po delší době zase jednou povedenou dámskou jízdu, kdy proberu s Lauren novinky, poklábosíme o všem možném, hodně toho vypijeme a zařadíme si na parketu. Omrknout mužskou část osazenstva je v plánu také. Obě jsme momentálně nezadané. Blondatá kráska s blankytně modrýma očima jako je Lauren, nemá problém s navazováním známostí; muži se kolem ní doslova rojí, jakmile se někde objeví. Moje nejlepší kamarádka je ovšem nesmírně náročná a vybíravá. Málokdo ji zaujme natolik, aby mu věnovala víc pozornosti než pár zdvořilých úsměvů. A co se týče mě, já si zrovna léčím pochroumanou duši ze dvou let trvajících a nepříliš vydařeného vztahu s Noahem Whitakerem, svým expřítelem z vysoké. Už proto se prozatím do ničeho nového vrhnout nehodlám. Dívat se a případně hltat očima, to je povolené maximum. Nehodlám sednout na lep dalšímu falešnému pitomci a nenechám se obluzovat sladkými řečmi. Už jsem si tohle zažila a jsem ráda, že je to za mnou. Noah mi vskutku poskytl dostatek sladkých řečí i bolestného zklamání. Jsem ochotná uvažovat nad nějakým neškodným flirtem při tanci, ale jakýkoliv bližší kontakt nepřipadá v úvahu. To jsem si přísně zakázala před šesti měsíci a od rozchodu s Noahem se statečně držím. Hodlám se do budoucna vyvarovat čehokoli, co by mohlo vyústit v další období zoufalství. Těch probrečených nocí by vystačilo na celý život. A obrovské množství zkonsumované čokolády, kterou jsem si léčila raněnou duši, mě stálo týdný dřiny v posilovně. Dnes jsem už schopná normálně fungovat a na svého ex nemyslet, ale ještě nedávno jsem byla absolutně na dně a cítila se, jako by ten hajzl vzal veškerou moji sebeúctu, nacpal ji do záchodu a s velkou pompou spláchnul. A přesto, světe div se, ačkoliv uběhlo už půl roku, stále nejsem úplně v pohodě. Něco to ve mně zanechalo. Mám po rozchodu s Noahem z navazování vztahů s muži teď strach. Noah mi vzal veškeré iluze a já v sobě nedokážu najít ani tu nezbytnou špetku víry, která by stačila na absolvování neškodné večeře a umožnila mi tak najít třeba skutečně milého kluka, který by ze mě ten splín nějak dostal.

S Noahem jsem se seznámila jednoho jarního dne, když jsem na něj náhodou narazila v kampusu při hledání posluchárny a poprosila ho o pomoc. Byl pohledný a milý, vypadal elegantně a mně se nesmírně líbil. Netlačil na pilu, párkrát jsme se někde náhodně potkali, pak jsme si cíleně vyšli a dali se dohromady. Po pár týdnech už jsem byla do Noaha bezhlavě zamilovaná, šťastná a přesvědčená, že je to ten

nejlepší mužský na světě. Připadala jsem si jako v pohádce. Tři měsíce jsme spolu randili, když mi Noah při jedné večeři nabídl, abych se z koleje přestěhovala k němu. Pracoval v bance, vydělával slušně a mohl si tak dovolit hezký a prostorný byt. Neměla jsem námitek, vězela jsem v tom až po uši. Navíc jsme si tak dobře rozuměli. Nejdřív to perfektně fungovalo. Během dne jsem pravidelně pendlovala mezi přednáškami a knihovnou, večery jsme pak trávili společně u sklenky vína a filmu, zašli si na večeři nebo do kina. Po stránce sexu jsem si nestěžovala. Protože byl Noah můj první, neměla jsem s čím srovnávat, ale milování s ním bylo fajn. Pak se ale po roce vztahu něco změnilo. Začal mít často mizernou náladu a byl hádavý. Přecházela jsem to, protože jsem byla přesvědčená, že mu to skřípe v práci. Několikrát se o problémech s kolegy přede mnou zmínil. Trpěla jsem ty jeho výlevy a posléze i návaly vzteku. Stále častěji řešil mnohdy uměle vyvolané konflikty odchodem z bytu a já trávila večery a noci víceméně sama, až už jsme se téměř neviděli. Začala jsem se užírat, hledala důvod těch rozkolů, které mezi námi panovaly. Dostavila se citová deprivace a já začala uvažovat o rozchodu.

Náhle se mě zmocňuje ta bolestná vzpomínka a já cítím, jak se mi děsem stahuje žaludek.

Bylo úterý, to vím docela přesně, protože jsem na to datum už nikdy nezapomněla. Zdálo se, že je Noah výjimečně v o něco lepší náladě než obvykle, proto jsem mu o svém rozhodnutí ho opustit řekla a naivně jsem doufala, že se bude snažit situaci nějak řešit. Že mě nebude chtít nechat odejít a bude mě přemlouvat, abychom to ještě zkusili. Místo toho se na mě strašně škaredě podíval, bez jediného slova se sebral a zabouchl za sebou dveře bytu. Vrátil se o několik hodin později namol opilý a v záchvatu zuřivosti mě nejprve slovně, potom i fyzicky, napadl.

„Co si myslíš, že děláš, ty krávo?“ prskal na mě. Seděla jsem na posteli, vytřeštěné oči - svým příchodem mě probudil. „Čekáš, že se jen tak mimochodem zmíníš o tom, že chceš vzít kramle a já to prostě skousnu? Tak to ne, kočička, na to hodně rychle zapomeň. Taková debilní kráva ze mě vola dělat nebude!“

Vztekle se ke mně vyřítíl a popadl mě za vlasy, aby jimi následně prudce škulbl. Chytila jsem ho oběma rukama za zápěstí a snažila se ho přimět, aby stisk povolil, ale fakt, že jsem se prala, jeho zuřivost jen stupňoval. Dosud se mi vybavuje ten strach a zoufalství, s jakým jsem se v ten moment potýkala, a asi ho z hlavy nikdy nevytěsním.

„Jsi debilní a nudná pinda, která ani neuspokojí chlapa!“ vřískal a dál mě tahal za vlasy, „Beznadějný případ! Ty odcházíš ode mě? To já bych si měl stěžovat, když jsem skoro dva roky strávil s takovou frigidní nulou!“

Snažila jsem se nevnímat jeho slova, ale propalovala se do mě jako cejch. Vyprostila jsem se z jeho sevření a spadla z pelesti postele. Pokusila jsem se utéct, ale moje snažení bylo zbytečné a opilý Noah se zdál být absolutně nepřičetný.

Po čtyřech jsem se blížila ke dveřím, když mě bolestivě a vší silou srazil jednou dobře mířenou ranou do zad k zemi. Otočil mě čelem k sobě a díval se mi do očí, ve tváři divoký, nebezpečný výraz. Klekl si nade mě tak, abych neměla možnost úniku a následně mi sevřel silnými rukama hrdlo. Začala jsem se dusit a zoufale plácala rukama okolo sebe jako moucha, topící se v šálku čaje. Byla jsem bez šance, byl příliš silný, abych se dokázala uvolnit z jeho sevření. Neuvolnil svůj smrtonosný stisk, dokud můj obličej nezískal rudou barvu a já nezačala protáčet panenky. Teprve tehdy sňal ruce z mého bolavého krku a já se sípavě nadechla a rozkašlala. Z očí mi tekly slzy. Pak mě nechal být a zmizel v koupelně.

Využila jsem jeho krátké nepřítomnosti a vyběhla tehdy jen v krátké noční košilce na chodbu, kde ležely klíče od bytu. Jako smyslů zbavená jsem opouštěla dům, v němž jsme spolu žili, a bosá utekla. Až z bezpečí nedaleko stojící kavárny, kam jsem doběhla, mě servírka nechala zavolat mamce a kamarádce ze školy Daphne, u níž jsem pak bydlela posledních pět týdnů do konce semestru. O vyzvednutí svých věcí, které v Noahově bytě zůstaly, jsem požádala mamku, která pro ně ochotně zajela. Noah se snažil omlouvat, chtěl, abych se vrátila, ale vytrvala jsem a odstříhla se od něj. Nechtěla jsem ho do smrti vidět. Připadalo mi, jako by mi vyrval srdce z těla a rozcupoval ho na tisíc kousků – tehdy ve mně něco umřelo. Naivita a důvěra, s níž jsem se mu předtím odevzdala, zmizela. Po dlouhotrvající duševní rekonvalescenci jsem se zařekla, že dalšího chlapa k sobě jenom tak nepustím. Díky tomuhle slibu, který jsem dala sama sobě, se cítím sebejistější, opět o krůček blíže ke svému starému, vyrovnanému já. Díky tomu se dokážu těšit z nadcházející párty s nejlepší kamarádkou, aniž bych se děsila faktu, že tam budou i cizí muži.

Jakmile se za mnou zavírají těžké dveře kavárny, vytukávám na mobilu Laurenino číslo a přikládám si telefon k uchu. Po třetím zazvonění to kamarádka zvedá.

„Ahoj, Lauren, jen jsem ti chtěla říct, že už se nemůžu dočkat večera. Po dnešním pracovním dni potřebuji patřičnou vzpruhu. Hodlám si to parádně užít a vypít nedůstojné množství alkoholu.“

Slyším Laurenin pobavený smích.

„Tak v té činnosti ti zřejmě budu zdárně sekundovat, Elle. Taky už se moc těším, až to spolu pořádně roztočíme. Plánujeme tuhle noc už tak dlouho!“ Rozjařený hlas na druhé straně potvrzuje, že obě jedeme na stejné vlně.

„Jo, já vím. Je na čase, abych z té králičí nory konečně vylezla, vid’?“ odtuším.

„To si piš, zlato. Je na čase, abys začala zase normálně žít. Ty tvé osamělé večery s notebookem na klíně by z tebe možná brzy udělaly adeptku na získání Nobelovy ceny za literaturu, ale nejspíš bys sešla na nedostatek sexu.“

„Woodsová!“ vyjedu na ni, ale její komentář mě rozesměje.

„Promiň, nemohla jsem si pomoci. To bych nebyla já, abych nevyužila možnosti si do tebe trošičku rýpnout, zlato.“

„Takže v osm před hlavním vchodem,“ ujišťuji se.

„Budu tam, Elle. Koukej si na sebe vzít ty dokonalé koktejly, co jsme ti pořídily v New Yorku. V těch budeš neodolatelná a k nakousnutí,“ zavrčí Lauren a já úplně vidím ten její spiklenecký výraz.

„Domluveno. Moc se na tebe těším. Mám tě ráda, Lauren Woodsová.“

„Já tebe víc, kočko.“

Rozhovorem s kamarádkou se cítím nabuzená. Strkám do uší sluchátka MP3 přehrávače a za poslechu příjemné hudby v podání hochů z Imagine Dragons vykračuji po Northgate čile k domovu, abych se na nadcházející noční řádění důkladně připravila. Laurenina nikdy neutuchající pozitivní energie je prudce nakažlivá a já díky tomu absolvuji zbytek trasy domů s úsměvem na tváři. Tahle noc bude prostě skvělá.

2

V baru Eclipse se to po deváté hodině začíná pořádně rozjíždět. Tenhle dvoupatrový moderní klub situovaný téměř v centru města je u obyvatel Sacramento evidentně hodně oblíbený. Líbí se mi tu, je tu elektrizující atmosféra. Z reproduktorů na stěnách hraje hlasitá taneční hudba a na parketu to vře jako v kotli, jak se spousta dobře naladěných lidí ve víru tance těsní jeden na druhého. U fialově podsvíceného dlouhého baru sedí v řadě na vysokých židlích jednotlivci i páry a popíjejí všemožné drinky, které jim předkládají dva šikovní a pohlední barmani. I servírky vypadají nezvykle dobře. Hlavou mi probleskne myšlenka, že si určitě vedení vybírá personál podle fotografií nebo je odchyťává na castinzích. Asi ano, reprezentativní klub potřebuje reprezentativní personál. Neubráním se ušklíbnutí. Na Laurenino doporučení jsem se oblékla do skvěle padnoucích šatiček sytě červené barvy a doplnila je saténovými černými lodičkami s hříšně vysokým podpatkem. Nejsou příliš pohodlné, pravda, ale vypadají zatraceně dobře. Sedíme v jednom z boxů a popíjíme džus s finskou vodkou – už třetí.

„Mimochodem, Elle, víš, kdo mi včera odpoledne volal? Tomu neuvěříš,“ říká právě Lauren a upravuje si flitrový vršek citrónově žlutých šatů.

„Nemám nejmenší tušení. Jeden z nepřeberného množství tvých bývalých milenců?“ uchechtnu se a šibalsky na přítelkyni mrknu. Pobaveně zavrtí svou blondatou hlavou a odhaluje řadu dokonale bílých zubů v okouzlujícím úsměvu.

„Nepřeháněj, tolik jich zase nebylo! Ale ne, samá voda, jsi úplně vedle. Volal mi Noah. Zněl nezvykle zoufale, chudáček,“ vysvětluje a nasazuje přitom nadmíru opovržlivý výraz.

Při zaznění jeho jména trhnu bezděky rameny a zkrabatím čelo. Ten parchant.

Proč mi nemůže dát pokoj!

„Co po tobě chtěl?“ ptám se otráveně. Jsem rozladěná.

„Vyzvídá, jak se máš.“

„Doufám, že jsi mu řekla, že se mám božsky a nemám zájem se s ním už nikdy v budoucnu vidět.“

Lauren se potutelně culí a pohrává si s neonově růžovým brčkem ve svém drinku. Pak přikývne.

„Něco na ten způsob. Jo. A mám ten dojem, že jsem si přimyslela jednoho nového, božského chlapa, se kterým se po nocích pravidelně oddáváš divokému a zhýralému sexu.“

Mrkne na mě a směje se zvonivým smíchem, když spatří můj konsternovaný výraz. Nevím, co na to říct. To je prostě celá ona. Nevynechá příležitost, aby se Noahovi pomstila za to, jak mi ublížil. „Ach, Lauren, ty ses zbláznila!“ Naoko jí spílám, ale nevydržím se tvářit vážně příliš dlouho. Nakonec vyprsknu smíchy. Její rozšafná nálada je vysoce nakažlivá. A představa, že stírá Noaha poznámkou o novém příteli, tak ta se mi sakra zamlouvá.

„Zdá se, že to zabralo, zlato. Po zmínce o jiném chlapovi se odmlčel a pak zavěsil. Snad už ti dá pokoj,“ usmívá se Lauren ďábelsky. „A vůbec, ať táhne Noah do horoucích pekel. Jdeme to roztočit na parket a ukázat těm svíjejícím se žabařům, jak vypadá tanec, který má jiskru?“

„Jednoznačně! Beztak už mám z toho sezení nohy celé dřevěné,“ souhlasím a zvedám palec na znamení souhlasu. Stavím sklenku s džusem a vodkou na stolek tak razantně, až se trocha obsahu vylévá.

„Ou!“ vyjeknu se smíchem a zvedám se ze sedačky.

Rozjařené a v dobré náladě se přidáváme k tanečnickům na parketu a poddáváme se rytmu taneční pecky, která se právě line z monstrózních reproduktorů v rozích místnosti.

O hodinu později zapadáme vyčerpaně na pohodlné kožené sedačky a já upíjím minerálku, kterou jsem si chvíli předtím opatřila na baru. Alkohol už mi stoupl slušně do hlavy a nechci se opít tak, abych se nebyla schopná dostat na konci večera domů alespoň v trochu přijatelném stavu. Zaobíráme se hodnocením mužského osazenstva, když najednou Lauren utichá. Zírá někam na druhou stranu baru. Vyjeveně několikrát otevírá a zase zavírá ústa. Připomíná trochu rybu, když ji vytáhnou z vody. Pobaveně sleduji její výraz.

Ona je totálně vyvedená z míry!

„Vidíš snad ducha? Ten tvůj výraz je k nezaplacení, Woodsová,“ popíchnu ji.

„Ne, Elle. Do baru právě dorazil ten nejhezčí chlap, jakého jsem kdy viděla. Fakt nekecám,“ vydechne v naprostém úžasu.

„Kde?“ Stáčím oči stejným směrem jako ona ve snaze přijít na to, kdo se stal předmětem jejího zájmu. Bezcílně ale tápu v množství lidí, kteří se v baru vyskytují.

„Krucinál, ten je naprosto dokonalý! Dala bych si okamžitě říct. Asi se na místě rozteču,“ zamumlá Lauren a nenápadně kýve bradou směrem k hlavním dveřím baru.

„Tam, hned u dveří, Elle. Vidíš ho? Černé vlasy, modré oči, postava Chrise Hemswortha.“

Klesá mi brada, když konečně vidím, kdo že si to získal její plnou pozornost. Do baru právě vešel ten hezoun z Reeds Corporation v doprovodu dvou dalších mužů. Na sobě má černé kalhoty a tmavě šedou košili, poslední knoflík ledabyle rozepnutý. Přes pravé předloktí má přehozený modrý kašmírový svetr.

Aniž bych to chtěla udělat, zaúpím a zhluboka se nadechuju. Lauren po mně střelí očima a pak chápavě kýve hlavou. Mylně si mou reakci vykládá jako okouzlení tím krásným cizincem. Mně se ovšem dělá při pohledu na něj mírně nevolno. Jeho obličej nejeví sebemenší známky emocí, tváří se nepřístupně. Připomíná mi modely z reklam pro Guess nebo Hugo Boss. Vypadá stejně sexy jako dopoledne, když jsem se s ním střetla v té prosklené zasedací místnosti. A stejně chladně.

Dívám se, jak se naklání k servírce, která se k němu odkudsi kvapem přihnala. O něčem se spolu baví. *Pan Dokonalý* vypadá nezúčastněně a možná i trochu znuděně. Následně celou tříčlennou skupinku ta drobná a velmi krásná dívka v krátkých černých šatech odvádí o patro výš. Zdá se, že se jedná o VIP sekci. Seshora je perfektní výhled na taneční parket. Hosté mají jistotu, že se mohou bavit a nerušeně sledovat dění v baru.

Nechci toho protivného chlapa pozorovat, ale moje oči mě odmítají poslouchat a nechtějí se od té podívané odlepit. Zírám na něj s naprostým zaujetím, nese se tak elegantně. V krku se mi dělá knedlík. Přestávám věnovat pozornost Lauren a soustředím se už jenom na něj. Usazuje se i se svými přáteli na luxusním bílém gauči ... přímo naproti nám!

Krucí!

Sedíme tak nešťastně, že kdyby se obtěžoval podívat se dolů, díval by se přímo na mě. Ta představa se mi dvakrát nezamlouvá, pořád mám v živé paměti tu trapnou scénu, jak pokořená a s pocitem trapnosti mizím z té zpropadené zasedačky...

Lauren vedle mě cosi říká, ale neposlouchám ji.

„Hej,“ houkne na mě a vrací mě rychle zpět do reality.

„Jo? Promiň, neposlouchala jsem.“

„To vidím. Jsi stejně u vytržení jako já. Panebože, Elle, ten chlap je vážně kus!“ zasněně vzdychne a zavrtí se neklidně na sedačce. Kdyby to bylo fyzicky možné,

snad by v návalu chtíče spletla ze svých dlouhých nohou copánek. V duchu se musím usmát, ačkoliv mi jinak do smíchu rozhodně není.

Ten arogantní hulvát je tady. Ze všech barů v celém Sacramentu si musí vybrat pro dnešní noc zrovna tenhle...

Jsi smolař, holka.

„Já ho znám, Lauren,“ pronáším mdle a můj vlastní hlas mi zní podivně cize. Důvodem bude dozajista ten protivný knedlík, co se mi usadil v krku. Lauren nejdřív překvapeně otevírá pusu a poté po mně střílí vyčítavým pohledem.

„Děláš si legraci?! Proč už o něm něco nevím? Kdo to je? Chci se s ním seznámit, Elle! Pokud opustím tuhle budovu, aniž bych měla přinejmenším v kabelce jeho telefonní číslo, dozajista umřu!“

Moje blondatá kamarádka si rukou teatrálně ovívá obličej.

„Tak dobře, abych ti ho mohla představit, ho zase neznám,“ kroutím odmítavě hlavou. „Neznám ani jeho jméno. Víím jen, že pracuje v jedné velké firmě v centru a nejspíš zastává nějakou manažerskou pozici. Dnes mě tam šéf poslal s objednávkou. Ta společnost se jmenuje Reeds Corporation. Víc nevím.“

Lauren znovu blaženě vzdychne a vrhá vilný pohled na sedačku, v níž sedí *pan Dokonalý* se svými přáteli. Dělá se mi špatně při pomyšlení, že by si jejího pohledu mohl všimnout. Všimnul by si tak totiž dozajista i mě.

„Proč ses o tom nezmínila, když jsme před hodinou probíraly novinky?! Tohle sis chtěla nechat pro sebe? Potkáš takového krasavce a neřekneš mi o tom! Jsi vůbec ještě moje kamarádka?“

Lauren nahazuje ublížený výraz, ale oči jí hrají pobavením. Rezignovaně krčím rameny.

„Nějak mi to nepřišlo důležité. Setkali jsme se naprostou náhodou,“ odvětim.

„A mluvili jste spolu?“ Lauren překypuje touhou dozvědět se o něm co nejvíc. Chápu její nadšení a zájem, protože tenhle chlap je skutečně pekelně sexy, ale ona nezažila tu potupu, jaké jsem byla vystavená já.

Jestli jsme spolu mluvili?

Odpovídám na její dotaz kývnutím.

„Tím spíš nechápu, proč jsi mi o něm neřekla, vždyť vypadá jako nějaký antickej bůh, kruci,“ uleví si Lauren a nechápavě si mě měří.

Jo, asi ti teď připomínám frigidní dámu v letech ve vlněné šatovce.

„Nebyl dvakrát milý,“ odvětim na svou obranu a opět ho instinktivně vyhledám očima. Baví se s přáteli, ale jeho kamenný výraz se nijak nezměnil. Netváří se o nic přívětivěji než ráno, ale už nevypadá rozčileně. Mě ani mého nekončícího pohledu si naštěstí nevšímá, protože je zabraný do hovoru.

Hluboký nádech a výdech, Gabrielle, nařizuji si, když mi dochází, jak neskutečně mu to sluší. S obrovskou námahou se donutím od něho odvrátit pohled.

„Je to nechutně nafoukaný a protivný chlap, Lauren. Jen se na něj podívej, tváří se jako by ho něco kouslo do zadku,“ prohlašuji přiškrčeným hlasem a dopíjím zbytek vody. Potřebuji víc alkoholu. Hned.

„Protivný nebo ne, je naprosto boží. Kdybych s ním měla možnost skončit v posteli, odpustila bych mu i to, že se tváří namyšleně,“ Lauren se rozplývá blahem. Mrkne na mě: „Asi mám mokré kalhotky.“

Valím na ni oči a neplánovaně na ni vyprsknu vodu, kterou jsem nestačila spolknout. Znechuceně si otírá dekolť.

„Teda, Fullerová, buďto jsi vážně ještě větší puritánka, než bych čekala,“ prohlašuje s jiskřičkami smíchu v očích, „nebo jsi na tom úplně stejně jako já! A protože tě znám velmi dobře, sázím na druhou variantu.“

Omluvně se culím, když ji sleduji, jak si stírá zbytky té nevyžádané spršky z krku.

„Ty choutky by tě přešly, Woodsová, kdybys s ním měla tu čest mluvit. Byl neskutečně arogantní a úsečný. Kromě toho si mě prohlížel, jako bych byla nějaký prťavý, nepříjemný hmyz. Úplně z něj čišelo pohrdání. Připadala jsem si jako absolutní idiot.“

Lauren jako by vůbec neposlouchala, co jí říkám. Srká brčkem obsah své sklenice a lascivně přitom špulí rty. Pohodlně se opírá a natáčí se tak, aby měla přímý výhled na sněhobílý gauč nad námi, kde se ten krasavec i s přáteli usadil.

Jak dlouho potrvá, než si mě ten protiva za těchto okolností všimne?!

„Ach bože, holka, s tebou je těžké pořízení,“ protáčím panenky a natahuju se po kabelce. „Odskočím si a za okamžik budu zpátky. Ty ho zatím můžeš hltat těma vilnýma očima a svádět lascivním přehazováním nohy přes nohu a špulením pusy.“

Lauren se zaculí a rudne. No kruci, když se červená tahle jindy naprosto sebejistá holka s dokonalou sebekontrolou, co bych proboha udělala já, kdyby mě zaregistroval a poznal mě!

Obcházejím parket a pokračuji úzkou chodbou na toalety. Ve vysokých lodičkách mě už začínají slušně bolet chodidla a já opět pociťuju účinky alkoholu. Jestli nechci

sobotní den absolvovat s hlavou jako střep, měla bych si už pro dnešek odpustit další drink a zůstat u vody. Ale vzhledem k tomu, že mi dělá problém se uvolnit, když vím, že je se mnou v jedné místnosti ten protivný sexy chlap, povoluji si poslední vodku s džusem, tu si ještě dopřeju. Třeba mi to pomůže oprostít se od myšlenek na něj. Před zrcadlem na toaletách si zběžně upravuju make up a účes, s nímž dokáže hodina aktivního tance na parketu fakt pěkně zamávat. Odskočím si na záchod a pak se vracím uličkou plnou po sobě se plazících párů zpět k boxu, v němž jsem zanechala svou eroticky vyladěnou a poblouzněnou nejlepší přítelkyni. Box je prázdný. Rozhlížím se zmateně okolo sebe a vydechnu úlevou, když spatřím Lauren, jak se energicky natřásá uprostřed toho chumlu s nějakým atraktivním, vysokým blondákem.

Nejspíš jí *pan Dokonalý* nevěnoval jediný pohled a ona se proto rozhodla zaměřit svou pozornost na někoho přístupnějšího, napadá mě.

Využívám její nepřítomnosti k tomu, abych si opatřila ten dnešní definitivně poslední alkoholický drink. U baru postává obrovské množství lidí, z nichž už je naprostá většina dost pod parou. Stoupám si k pultu, opírám lokty o jeho horní desku a čekám, než si mě jeden z plně zaměstnaných barmanů všimne.

+ + +

Cameronovi se vůbec nikam nechtělo, ale už den předtím Marcovi slíbil, že se v klubu ukáže. Navíc by sezením doma nic nevyřešil. Třeba mu další trocha skotské v žilách a společnost nejbližších přátel pomůže trochu se zklidnit a případné pozdější povyražení s některou pěknou holkou i rozehnat chmurné myšlenky. I kdyby jen na hodinu nebo dvě. Stále je vzteky bez sebe a k tomu absolutně zoufalý. Nemůže se zbavit toho vnitřního napětí, i když už se cítí naprosto vyčerpaný a vycucaný jako citrón. Otec mu zasadil smrtící úder a svým naprosto směšným ultimátem ho za šest týdnů připraví o firmu. Jakmile na jeho místo usedne Parker, půjde společnost do kytek. Travis Reeds ho musel hodně nenávidět, když se rozhodl, že ho potopí, a bylo mu jedno, že tím potopí i svou vlajkovou loď. Parker je hajzl a na otcově firmě mu nezáleží. Vždycky prahnul jen po penězích a těch by prodejem zděděného většinového podílu Reeds Corporation získal spoustu. Nebýt Camerona a toho, že zajistil několik velmi důležitých obchodních kontraktů a měl dobré styky s významnými lidmi, společnost by se dnes plácala v dluzích a stagnaci. Nikdy by nedokázala

vydělat tolik peněz. To on ji nechal povstat jako Fénixe z popela. Vzchopila se jen a jen jeho přičiněním, vytvořil svými schopnostmi z malého rodinného podniku úspěšnou společnost a otec se rozhodl z malichernosti ho o ni připravit. Cameron si je jistý, že důvodem celé téhle nezáviděníhodné situace je Jessica. V myšlenkách se vrací ke dni, kdy ji poprvé potkal, a hořce toho lituje. Proklíná ten den. Jenže je pozdě, těžko to vrátí zpět. Stroj času nevlastní.

Když s Marcem a Jordanem přijíždějí po desáté večer do baru, je tam už neuvěřitelný nátřesk. Na parketu se vlní klubko více či méně navzájem provázaných těl, u barového pultu postává několik lidí, čekajících na svůj drink. Většina už se zdá být příjemně ovlivněna působením alkoholu a lidi začínají ztrácet zábrany. Cameron jim svým způsobem tu dobrou náladu závidí.

Dobře, za dvě tři hodiny si odsud odvede nějakou pěknou holku a udělá dobře alespoň svému tělu. Chvilková úleva je taky úleva, i když poněkud chabá a velmi, velmi nedostatečná.

Žádá servírku, která se k němu kvapně odněkud přihnala – jmenuje se Kathrin nebo Kathlyn - aby je doprovodila nahoru do jeho soukromého boxu. Objednávají si pití a při nezávazném hovoru sledují všichni tři dění ve spodní části klubu.

„Came, poslechni, už se ti podařilo spojit se s matkou? Jordan se zmínil, že máš problém se k ní dostat přes jejího neprůstřelného majordoma Jamese,“ Marc O'Donell si vkládá do úst cigaretu a líně si připaluje.

„To je pravda, ten chlap je jí tak oddaný, že mi tím pije krev. Matka se rozhodla nekomunikovat s nikým. Evidentně se ta nechut' týká i rodiny. Budu za ní do Miami muset zaletět, abych se přesvědčil, že se v tom zatraceném domě nenechala zatlouct prkny jako v nějakém bunkru.“ Cameron si zakládá ruce na hrudi. „Až se ujistím, že je v pořádku, pokusím se vyřešit tu bohapustou pitomost, kterou nechal otec zanést do závěti. Snad na to budou mít právníci schopni nějak reagovat. Třeba se podaří to svést na nepřítelnost...“

Jordan krátce váhá s odpovědí, ale nakonec to riskne.

„Obávám se, že to neprojde. Všichni víme, že nepřítelný nebyl. Závěť sepsal dřív, než do něj začali prát ty kvanta utišujících drog. Navíc měl kolem sebe tolik právníků, že bych se nedivil, kdyby všichni ti dobří stáli u jeho postele ve stejný okamžik. Je to neprůstřelný, Camerone. Shodit to na nepřítelnost? To neobstojí. Bože, ten chlap tě musel strašně nenávidět. Musel si být stoprocentně jistý, že tu

podmínku se sňatkem nesplníš. Ty a oženit se! Ty s tím svým pověstným strachem ze závazků. Navíc v tak krátkém čase ...“

Cameron po něm střelí vyčítavým pohledem.

Jordan přesto pokračuje.

„Víš, co jsem ti k tomu dneska řekl. Tvůj problém má jednodušší řešení než je soudní přestřelka několika předražených právníků. Navíc by to mohlo vzbudit zájem médií, což asi nechceš. Prostě se ožeň.“

Cameron se zamračí. Záhy se ale zahledí příteli do očí a kývne rezignovaně rameny.

„Proboha, snad *nehodláš* tu podmínku splnit?!“ Marc hledí na Camerona nevěřičně. Jordan odpovídá za něj.

„Co jiného mu zbývá, pokud bude závěť nenapadnutelná? Má přijít o firmu, Marcu? Neblázni.“

Otáčí se na Camerona.

„Came, je to těžká volba. Ať už se rozhodneš jakkoliv, hlavně vyřeš tuhle nepříjemnost ke své spokojenosti.“

Cameron zatne čelist a štíhlými prsty své pravé ruky si prohrábne husté vlasy.

„Snad nikdo nečekáte, že se nechám připravit o firmu, kterou jsem z toho tragického podniku svého otce tak pracně vybudoval, vypiplal ji, a které jsem věnoval posledních pět let života. Navíc kvůli takové blbosti!“

Opět se v něm kumuluje potlačovaný vztek a on ztěžka oddechuje. Měl by s tím začít něco dělat. Jeho neobvykle silná schopnost sebekontroly příliš nefunguje. Nemůže se pokaždé, kdy se vytočí k nepřičetnosti, začít vzteky celý třást. Vidí už zase rudě a bojuje s myšlenkou, že se zvedne a vypadne odsud. Náladu má pod bodem mrazu a nezdá se, že by se mohla v průběhu noci zlepšit.

„Ehm ... promiňte.“ Kathrin (nebo Kathlyn) obezřetně staví táč se třemi sklenkami skotské a sodou na chromovaný čtverhranný stůl, okolo něhož jsou Cameron s přáteli usazení, a co možná nejrychleji se vzdaluje. Cameron si uvědomuje, že i všichni okolo zaznamenávají, že dnes není ve své kůži. Ta chuděrka servírka, jejíž jméno si za boha nemůže vybavit, se ho bojí, nerada by se stala tím pomyslným hromosvodem, na němž by si mohl zchladit žáhu.

„Kvůli jaké blbosti?“ navazuje se zaujetím v hlase na předchozí rozhovor Marc a natahuje se po jedné ze skleniček. Cameron s Jordanem ho vzápětí následují.

„Kvůli Jessice,“ procedí skrz zuby téměř nehlasně Cameron, zvedá broušenou sklenku, a aniž by si s přáteli připil, celý její obsah do sebe naráz klopí. „To celé se děje jen kvůli ní.“

„Jessica Jamesová?“ ptá se Jordan nechápavě. „Proč by zrovna ona měla být důvodem? Vždyť byla jen jednou z mnoha jeho sekretářek.“

„Vždyť víš, že jsem si s ní před rokem něco začal, ale brzy jsem to vzdal. Nebylo to ono, byla docela nudná, i když se jí nedala upřít ohromná snaha mě přesvědčit, že ona je ta pravá.“ Cameron si povzdechne. „Samo o sobě by ten rozchod asi nebyl žádná tragédie, to se prostě stává. Navíc náš vztah byl spíš tajný a nenabízel jsem Jessice manželství. Ona to ale nezvládla a na jedné důležité akci ztropila obrovskou scénu.“

„No a? Na ten večírek se dobře pamatuji. Jedna z benefic tvé matky, jestli se nemýlím. Bylo skutečně zábavné ji sledovat, jak po tobě opilá a rudá vzteky vrhala obě své boty a poté obsah své kabelky. Nadávala u toho jako námořník.“ Při té vzpomínce se neubráníl uchechtnutí. „Co to má ale společného s Travisovým rozhodnutím ti dát takovéhle ultimátum? Kvůli kopačkám, které jsi dal jeho sekretářce, by tě otec snad takhle netrestal, ne?“ Jordan kroutí nechápavě hlavou a usrkává ze sklenky.

„Ne, to jistě ne,“ konstatuje Cameron suše. „Jenže já tehdy neměl ani tušení, že můj otec s Jessicou spí. Rozdávala si to s námi oběma. Když mi to došlo, bylo mi z ní zle. Vědět to, v životě jsem se na ni ani koutkem oka nepodíval.“

Jordan Moore reaguje hlasitým hvízdnutím, načež ho Cameron častuje otráveným pohledem.

„Proboha. To je ovšem opravdu silný kafe,“ odfrkne si znechuceně Marc.

„O našem vztahu se otec dozvěděl právě díky tomu jejímu opileckému představení. Evidentně měla důvod, proč chtěla ve společnosti náš vztah tajit, a všichni víte, že jsem nebyl proti. Jenže jí nešlo o to, co na to řeknou lidi, držela to v tajnosti kvůli Travisovi. Bylo jí jasné, že já mu rozhodně nebudu vyprávět, že spím s jeho sekretářkou. Problém byl v tom, že si Jessica otce omotala kolem prstu a on se do ní zakoukal jako nějaký poblázněný středoškolák. Neustál, že mu jeho milenka nasadila pomyslné parohy právě se mnou. Pak už mu stačilo počkat na příležitost, jak mi to vrátit,“ dokončuje Cameron ve stručnosti a ve tváři má výraz naprostého opovržení.

„No jo, oblíbený syn,“ komentuje to sarkasticky Marc. „Chlape, ty sis teda zavařil. Obdělávat tátovo políčko, to se nevypláčí.“

Cameron se znechuceně zašklebí a kývne. To bezpochyby. Všichni vědí, že pro Travise byl jeho mladší syn odjakživa jen osinou v zadku. Nikdy se s tím netajil.

„Ta jeho pomsta je ovšem docela zvrácená. Trochu morbidní. Dám krk za to, že odněkud celé tohle trapné divadlo sleduje se zjevným zadostiučiněním,“ zabručí Jordan. Na to už nikdo nic neříká, všichni tři mlčí a zamyšleně upíjejí skotskou.

O deset minut později pozoruje rozmrzelý majitel baru Eclipsé ruch na parketu a v boxech pod ním, v ruce svírá již druhou sklenku skotské, kterou mu trochu nervózně donesla tatáž servírka, jejímž jménem si není jistý. Jeho otrávený pohled se zastavuje na dvojici mladých žen, které sedí v jednom z boxů přímo naproti. Něco si špitají. Vysoká, štíhlá blondýna – nutno říci, že přesně ten typ ženy, s nimiž se často stýká – se natáčí směrem k němu a drze si ho prohlíží. *Už chybí jen jazyk, přejíždějící lascivně rty*, pomyslí si Cameron s jistou dávkou znechucení. Nelíbí se mu, když se mu ženy tak okatě vnucují a podbízejí. Stává se to velmi často, a přestože nesčetněkrát takovou holku vzal do své postele ve svém bytě v centru, který si pro ten účel koupil, neposkytuje mu takový akt žádné vnitřní uspokojení. Se svou vizáží a tučným kontem v bance – respektive v několika bankách v několika státech – nemá v podstatě šanci o ženy nějak usilovat a dobývat je, když mu padají k nohám samy od sebe a šílí po něm jako bláznivé teenagerky po celebritách a modelech z plakátů a časopisů. Stáčí ovšem jeden pohled z blondýny na tu druhou ženu a Cameron zbystří. Zaráží se.

Tahle zrzka mu je totiž povědomá. Dlouhé vlnité vlasy barvy mědi má sepnuté na temeni, padají jí v hustých pramenech do půli zad. Líbí se mu u žen dlouhé vlasy. A ta barva těch jejích mu prostě bere dech. Jemné rysy ve tváři, velmi světlá pleť, výrazné zelené oči. Rozšiřují se mu zornice a mírně mu klesá brada, když se mu konečně podaří ji správně zařadit. Je si jistý, ač to z té dálky a v nedostatečném světle ve skutečnosti nemůže vidět, že její malý nosík je posetý spoustou drobných pih.

To je přece ta holka v džínsech a keckách z dnešního rána!

Nevěřicně na ni upírá zrak a překvapeně zvedá obočí. Nevypadala špatně ani ráno, ale teď je až neuvěřitelně sexy. Ráno byl vzteky bez sebe, protože se mu nedařilo spojit s matkou, ale teď tomu neznámému děvčeti věnuje mnohem víc pozornosti. Se zaujetím sleduje, jak se dívka zvedá, v mírném náklonu něco té

blondýně říká do ucha a pobaveně střílí pohledem do míst, kde se nachází on a jeho přátelé. To znamená, že už jeho přítomnost zaregistrovala, jak se zdá. Rychle uhýbá očima jinam. Dívka pomalu mizí v davu. Cameron s mírným úsměvem pozoruje, jak se ta drobná zrzka elegantně pohybuje a pohupuje přitom smyslně boky tím přirozeným způsobem, jakým to umí jen ženy, které v sobě mají tu správnou jiskru. Které se mu skutečně líbí. Klouže pohledem k pěkně klenutému zadečku a pak k dlouhým štíhlým nohám. Její saténové šaty končí těsně nad půlkou stehem a obepínají pěknou postavu. Neposkytují příliš mnoho prostoru pro představitost. Působí v té rudé barvě velmi žensky, ale rozhodně ne lacině. A ty boty... tak ty se mu líbí. Jak neskutečně sexy by byla, kdyby měla na sobě jen ty černé lodičky a nic víc. Dívá se za ní, dokud mu zcela nezmizí z dohledu. Hergot, tohle děvče z kavárny vypadá zatraceně dobře...

Musí ji poznat, musí s ní opět mluvit.

+ + +

Čekání na baru je nekonečné. Už si začínám myslet, že snad v té podlaze vystojím důlek, když za sebou slyším znenadání podmanivý mužský hlas.

„Šaty a lodičky vám sluší víc než džíny a kecky.“

Překvapeně sebou cuknu. Mluví ten člověk *na mě*?

Otáčím se trochu moc rychle za zvukem toho příjemného hlasu a tváří v tvář se ocitám černovlasému muži, se kterým jsem měla tu čest dnes ráno. Div, že do něho nevrážím. Otevírám překvapeně pusu a pak ji okamžitě zase rychle zavírám. Nechci vypadat stejně přihloupě jako předtím Lauren. Při pohledu do jeho extrémně pohledné tváře a blankytně modrých očí se mi nebezpečně zrychluje tep.

Ježíši, proč na něj takhle reaguju ...

Usmívá se a působí úplně jinak než dnes ráno. Vidět na jeho tváři úsměv je úchvatné. Je k sežrání a navíc naprosto překrásně voní. Uvědomuju si, jak se moje tělo v jeho blízkosti začíná chovat naprosto nemožně a já to nedokážu nijak ovlivnit. A přesto – nebo právě proto se mi v hlavě vybavuje jeho příšerné chování z rána. V tom okamžiku se ve mně zvedá vlna nevole. Nechala jsem ho, aby na mě hulákal. Bez trestu.

Ted' mu to vrátím.

„Vy?“ přimhouřím oči a snažím se vypadat i znít nenuceně. Snad i trochu otráveně. Víceméně se mi to daří a já si v duchu tleskám.

Nevypadá to ale, že by se ho má reakce nějak dotkla.

„Překvapuje vás to? Všiml jsem si, že jste tady, i když mi chvíli trvalo, než se mi podařilo vás zařadit. Vy jste si mě určitě všimla taky. Přinejmenším vaše přítelkyně ano.“ Pobavením mu cukají koutky. Mně se při pohledu na něj málem podlamují kolena. *Co to kruci se mnou dělá?!*

„Jste přesně její typ,“ odseknou v obranné reakci a zoufale se rozhlížím po barmanovi, který mi stále nenese to zpropadené pití. Fakt potřebuju svou maličkost rychle odklidit od tohoto zdroje erotického dusna.

„Vážně?“ zvedá pobaveně obočí. „Mě ale zajímáte spíš vy.“

„Cože?“ nevěřícně na něj valím oči.

„Vaše přítelkyně mě shledává přitažlivým, výborně. Co vy?“ pronáší pobaveně, když vidí mou reakci. Ta otázka mě ještě víc vytáčí a já rudnu. To sebevědomí, které z něj číší, mě rozčiluje.

„Jak prosím?! Ne!“ skoro to nesouhlasné slovo vykřikuju a nenuceně působím teď už jen stěží. Dokonale mě svou přímočarostí rozhodil.

A kdo je opět na koni, Fullarová? Skóre dva nula pro arogantního gentlemana v šedé košili ...

Tak to ne, proběhne mi hlavou, takhle tedy ne!

„Pokud dovolíte, ráda bych se vrátila ke své kamarádce. Čeká na mě,“ zasyčím podrážděně a pokouším se ho obejít. Chci se vrátit zpět do bezpečí našeho boxu. Na ten zpropadený džus s vodkou kašlu. *Pan Dokonalý* mi ale zastupuje svým tělem cestu a jemně mě tlačí zpátky k pultu. Polévá mě horko, vědoma si toho neskutečného dusna, které nás dva obklopuje. Je téměř hmatatelné.

Co to se mnou probíhá je, že se cítím v pasti?

„Uklidněte se, slečno, nechtěl jsem vás naštvat. Neodcházejte, prosím. Navíc zřejmě čekáte na pití.“

„Už ne. Přešla mě chuť,“ prohlašuji s bojovně vystrčenou bradou. Asi vypadám jako vztekající se dítě, když mu matka v obchodě odmítá koupit oblíbenou sušenku. No bezva...

Ignorujíc mou poznámku, luskně štíhlými prsty. Barman mu věnuje nasupený pohled. Když ale vidí, kdo si jeho pozornost tím nevybíravým způsobem vyžaduje, okamžitě s rozpačitým výrazem přiskakuje k baru a tváří se nanejvýš kající.

„Omlouvám se, pane Reeds, nevšiml jsem si vás. Mohu pro vás něco udělat?“

Reeds... Kruci, to nebude jenom tak někdo. Snad majitel té firmy? Nebo snad jeho syn?

„V pořádku, Jeremy. Prosím, dejte této oslňující slečně, co by si přála. Na můj účet,“ žádá ho *pan Dokonalý nadutec* pevným, autoritativním hlasem a zadívá se mi zpřímá do očí. Cítím, jak rudnu. Neklidně přešlapuju na místě.

„Co pijete?“

„Nejsem si vědoma toho, že bych od vás přijala pozvání na drink,“ procedím.

„Ale no tak. Na tom určitě nezchudnu.“

To jistě nezchudnete, pane Reeds ...

Dochází mi, že protesty jsou mi nanic. Tenhle muž je evidentně zvyklý si prosadit svou.

„Jahodový džus s vodkou.“

Barman se během chvilky vrací a podává mi se zářivým úsměvem můj drink. Nejistě mu úsměv opětuju.

„Kde jsme to skončili, krásná cizinko?“ šeptá mi ten sebevědomý nadutec přímo do ucha. V tom se kolem nás prodírá několik tanečníků a doslova ho na mě natlačí. Cítím dotek jeho vypracovaného stehna na svém a to mě připravuje o dech. V krku se mi usídluje opět ten zatracený knedlík a v břiše se mi všechno svírá. Má schopnost mluvit je ta tam, jen na něj nevěřícně zírám. A snad i s otevřenou pusou panebože! Nejradši bych se teď zavrtala někam pod zem jako zatracený krtek.

„Nadechněte se nebo začnete nabírat nezdravou barvu,“ začíná se regulérně culit *pan Dokonalý*, zjevně pobavený mým konsternovaným výrazem. To mě vytrhává z chvilkové slabosti a vrací se mi vzduch do plic. Nevím proč, ale ten hezoun mě nesmírně rozčiluje. Přitahuje mě, ale je tak strašně sebejistý! Připomíná mi trochu Noaha, ten taky vždycky překypoval nezdravým sebevědomím, jak si teď zpětně uvědomuju. Jen s tím rozdílem, že na toho moje tělo tak silně nikdy nereagovalo.

Někdo by tomu nadutci měl srazit hřebínek...

„Chováte se takhle ke všem ženám, které balíte? Předpokládám, že slavíte většinou úspěch, ale u mě nemáte sebemenší šanci!“ vrčím na něj vztekle a oči se mi formují do nebezpečně úzkých škvírek.

„Skutečně?“ On se baví, no to mě podrž. Zmetek jeden arogantní. „Ale to jsem si o vás opravdu ani na okamžik nemyslel. Podívejte se na parket, slečno,“ pronáší sladkým, medovým hlasem a pohne bradou směrem k vlnícím se tanečníkům kousek

od nás. „Kdybych měl zájem o chvilkové povyražení bez nutnosti se snažit nějaké ženě lichotit, hledal bych ho tam.“

O co mu proboha jde?

Otráveně stáčím pohled na tu v rytmu hudby se pohybující změť těl na přeplněném parketu a dochází mi, na co naráží. Většina ženského osazenstva na něj nepokrytě zírá. Některé jen tak postávají a okukují ho, jiné vrtí pánví tak vehementně, že si ji snad vykloubí. Všechny ty krásky s těly modelek vypadají, že se před tímhle chlapem svléknou donaha doslova na požádání. Vskutku by je nemusel přemlouvat nebo snad přesvědčovat.

„Kdybych hledal chvilkové povyražení, hledal bych ho tam,“ opakuje mi šeptem do ucha a mně plíce opět vypovídají službu.

Z jakého důvodu se zajímá zrovna o mě? Nevzbudil ve mně dnes ráno ten dojem, že by mou maličkost považoval za hodnou zájmu. Spíš to vypadalo, jako by mnou hluboce pohrdal. Ten chladný, arogantní pohled mluvil za vše.

Opřený o bar si mě směle prohlíží a přitom poklepává prsty pravé ruky o desku pultu. Začínám ztrácet pevnou půdu pod nohama. Musím zmizet a musím zmizet hned. Teď nebo nikdy. Ještě chvíli mě ten prevít bude hypnotizovat těma nádhernýma, bezútesně modrýma očima a já budu svolná k tomu samému, co všechny ty holky na parketu. Moje sebeovládání se hroutí.

„Ráda bych se vzdálila, pane Reeds. Prosím, ustupte,“ koušu se do spodního rtu a mračím se, abych ho tak ujistila (*nebo snad sebe?*), že to myslím s odchodem vážně. Neuhýbá. Naopak se ke mně nahýbá tak, aby se jeho rty téměř dotýkaly těch mých. Téměř nedýchám.

„Pojďte se mnou zítra na večeři,“ šeptá a usmívá se při tom.

Dělá si ze mě srandu?!

Neodpovídám, proto mění taktiku nátlaku. Prsty mi přejíždí jemně a mučivě pomalu po ruce. Zatočí se mi hlava z toho teď už skandálního narušení mého osobního prostoru. Panebože, tenhle alfa samec dobře ví, jak na ženskou zapůsobit, aby ji dostal. Jenomže já na takové projevy od jisté doby reaguji poněkud jinak než většina ženské populace. Ve mně totiž při jeho doteku rázem exploduje všechn ten vztek a ta frustrace, která tam přebývá už od dnešního rána, kdy jsem ho potkala poprvé.

„Jít s vámi na večeři? Zbláznil jste se? Kdo si myslíte, že jste? Leda tak ve snu!“ slyším se zakřičet možná až moc prudce. Pár lidí v naší bezprostřední blízkosti se na

mě otáčí. Sama sebe překvapuji razancí, s jakou jsem vyslovila svou nelibost nad jeho nabídkou. Přinutím se ztišit hlas.

„Jste jistě zvyklý, že vám každá řekne ano, ale u mě jste se přepočítal. Ráno na mě prskáte jako na nějakou podřadnou nicku a číší z vás arogance a pohrdání. Teď tu se mnou okatě flirtujete, jako bychom se viděli poprvé, a zveť mě na večeři? Na to zapomeňte. Navíc ... já nerandím!“

Cítím se jako vítěz hodně důležitého klání a v duchu se plácám po ramenou.

Vrátila jsi mu to, Fullerová, jsi hrdinka.

Moje frustrace je ta tam a já se teď na něho dívám sebejistě a pevně. Jeho výraz se mění. Evidentně s mou prudkou, odmítavou reakcí nepočítal a pod tíhou mého nasupeného pohledu intuitivně couvá. To erotické dusno, které mezi námi ještě před pár minutami vládlo, je pryč stejně rychle, jako se objevilo. Jsem zachráněná, bleskne mi hlavou. Využívám okamžitě jeho neskrývané překvapení k ústupu a elegantně ho obcházím s hlavou hrdě vztyčenou. V duchu se za tu kuráž opět chválím. *Zasloužila bys metál...*

Co nejrychleji to jde, kličkuji mezi návštěvníky baru a mířím k chumlu tanečníků zmítajících se na parketu, protože jsem tam před chvílí zahlédla Lauren. Nacházím ji a poklepu jí netrpělivě na rameno. Otáčí se ke mně a zvedá obočí v nevyslovené otázce *Co se děje?*

„Odcházím. Jsem utahaná. Nevadí?“

„Stalo se něco?“ Lauren přestává vlnit boky a tváří se zmateně.

„Ale vůbec ne, Lauren. Jen jsem přecenila své síly. Tenhle den byl vážně náročnější, než jsem čekala. Až dorazím domů, napíšu ti. Zítra zavolám. Jenom už toho mám pro dnešek plné kecky, asi jsem to s tím pitím přehnala, nezlob se. Můžu tě tu nechat s... ehm... tímhle fešákem?“ kývu neznatelně bradou směrem k blondákoví v pruhovaném svetru, jehož ruka spočívala předtím při tanci nenuceně na Laureniných bedrech. Nevěnuje našemu rozhovoru pozornost, tančí teď zády k nám.

Lauren na mě koketně mrká a přikyvuje.

„Dobře,“ culím se.

„Buď opatrná a objednej si taxi, ano? Nerada bych, aby ses v tomhle sexy ohozu procházela v noci sama. Tvoje máma by mě přetrhla vejpl, kdyby se ti něco stalo.“

„Neboj se, nejsem pitomá. Ahoj. Dobře se bav.“

Loučíme se krátkým objetím a líbáme se na obě tváře. Než se definitivně odlepí z místa, Lauren mě chytá za ruku.

„Elle, ten úprk mi pak vysvětlíš. Nemysli si, že jsem si nevšimla, s kým jsi právě postávala u baru, zlato.“ Zadumaně si mě prohlíží.

Ach bože ... To mi tak scházelo. Ta holka má oči snad i vzadu!

Rezignovaně krčím rameny a věnuji jí rozpačitý úsměv.

Ach jo, to bude zase výslech ...

Venku spěšně nastupuji do jednoho z taxi, které stojí v řadě před klubem, a diktuji sympaticky vyhlížejícímu taxikáři ve středních letech svou adresu. Během cesty domů se mi uklidňují rozjitřené nervy, ale stále nějak nedokážu vstřebat to nečekané setkání s *panem Dokonalým a Sebejistým*. Arogantní nadutec, hledící na mě spatra z dnešního rána, versus dobře naladěný, flirtující a okouzluující mužský, zvoucí mě naprosto klidně na večeři před chvílí. Co to mělo, ksakru, být?

Doma vysvobozuji rozbolavělá chodidla z nepohodlných, leč krásných botiček. Potichu vcházím do koupelny, svlékám ze sebe šaty a hážu je do prádelního koše. Pak si stoupám pod sprchu. Vychutnávám si horkou vodu, stékající mi po těle, a snažím se odsunout všechny myšlenky na *něj* do pozadí. Za svůj život už jsem potkala několik mužů, o nichž bych mohla bez skrupulí prohlásit, že se mi líbili nebo jsem je seznala vzrušujícími. Žádný mě ale doposud neokouzлил vizuálně natolik, abych se nemohla jeho obrazu ve své hlavě zbavit. Vzpomínka na jeho dokonalý vzhled, podmanivý hlas a ty překrásné oči; to všechno se mi neodbytně uhnízdlilo v mozku a nehodlá to zmizet. Opírám se zády o dlaždice sprchového koutu. Bože, co se to se mnou jenom děje?! Vždyť jsem toho muže viděla jen dvakrát a první kontakt se dal jen stěží přirovnat k něčemu nenucenému či příjemnému. Byl nesnesitelně povýšený, a přesto jsem pak na něj zírala chvílemi téměř zbožně, než jsem se ovládla a uvědomila si, že ho musím chtě nechtě odpálkovat. Někde uvnitř sebe cítím, že pokud bych se s ním jakkoliv zapletla, tenhle nádherný muž mi zlomí srdce stejně, jako to udělal Noah před půl rokem. Možná bych na tom byla ještě mnohem hůř. Noah mě svým počinem uvrhl do měsíců nekonečného zoufalství, moře slz a citové trýzně. Další milostnou eskapádu bych teď určitě nezvládla. Cítím, že tenhle chlap by mnou pohnul mnohem víc. Na mysli mi bezděky vytane slovo *osudový*.

Otáčím kohoutkem a vypínám vodu. Zabalená do bílého froté ručníku opouštím sprchu. Cítím se jako znovuzrozená, sprcha na moje znavené tělo zapůsobila blahodárně. Čistím si zuby, zbavuji se zbytků nalíčení a poté se navlékám do pohodlného pyžama. Další z pozůstatků mého žalostného stavu po rozchodu s Noahem. Truchlící pyžama ...